

[Niels Jørgen Nielsen.]

Hr. Enggaard har allerede rejst det spørgsmål, om den gældende administrationsform i tilstrækkelig grad sikrer, at fordelingen af støtte på dette grundlag virkelig sker i overensstemmelse med lovens ånd, der jo sigter på de ulykkelige forhold, hvor der er så store uoverensstemmelser imellem forældre og børn, at forældrene trods økonomisk formåen nægter at yde børnene støtte til uddannelse. Jeg finder det ikke tilstrækkelig betryggende, at stipendienævne i adskillige tilfælde finder sig tilfredsstillet, blot der foreligger en erklæring på tro og love fra tredjemand, og jeg finder det helt uacceptabelt, at forældre, der ikke anerkender, at de har brudt med deres børn, og som ønsker at betale for børnenes uddannelse, ikke kan få oplyst, hvem der har underskrevet den tro og love-erklæring, der skaber grundlaget for, at børn i visse tilfælde, selv om forældrene er forholdsvist velstående, kan opnå støtte. Jeg finder dette så meget mere urimeligt, som de penge, der bevilges på et sådant grundlag, unddrages andre og mere trængende unge. Den af hr. Enggaard omtalte politisag i Århus har givet indtryk af, at også blandt studenter finder man, at der er noget galt med den måde, hvorpå ordningen med bruderklæringerne administreres.

Der er endvidere et enkelt forhold i forbindelse med lovens bestemmelser om ansøgernes studieaktivitet, som giver mig anledning til et par bemærkninger.

I anledning af et af mig stillet spørgsmål udtalte undervisningsministeren her i tinget den 11. december forrige år, at ministeren anså det for givet, at et par konkrete tilfælde, som jeg havde angivet i mit spørgsmål, ville blive undersøgt af de respektive stipendienævne. Så vidt jeg er orienteret, er dette i hvert fald sket for stud. psych. Finn Madsens vedkommende, men med det overraskende resultat, at han trods sine offentlige udtalelser om, at han overhovedet ikke arbejder med andet end revolution, fortsat nyder godt af støtte fra uddannelsesfonden. Jeg håber, at stipendienævnets afgørelse i dette tilfælde er udtryk for, at man har dokumentation for, at Finn Madsen trods sine udtalelser virkelig giver sig af med sit psykologiske studium. Men jeg tror, at det under alle omstændigheder vil være meget nyttigt,

at offentligheden fra undervisningsministeren eller fra stipendienævnets ansvarlige får oplysninger om, hvordan det i virkeligheden forholder sig.

Jeg er klar over, at en vurdering af de enkelte studerendes studieindsats er meget vanskelig, men så meget des mere grund er der jo til at tage dette spørgsmål alvorligt og finde frem til de bedst mulige administrationsformer. Jeg er glad for, at undervisningsministeren i fremsættelsen anfører, at det i forbindelse med den forestående større lovrevision er hensigten at indføre en ny administrationsform, og jeg håber, som hr. Enggaard allerede har givet udtryk for det, at undervisningsministeren vil gøre sin indflydelse gældende på dette område allerede under de nugældende forhold.

Ja, jeg er forberedt på, at disse bemærkninger i visse kredse vil blive taget meget unødigt op. Derfor skal jeg slutte dette mit lille indlæg med at erklære, at jeg ikke er modstander af støtte til ungdommen, jeg er ikke modstander af forøget støtte til ungdommens uddannelsesfond, men jeg finder det af mange grunde nødvendigt med en effektiv indsats for at undgå misbrug.

Camre: Det, der kalder mig herop, er undervisningsministerens bemærkninger om et valg i Århus, hvor kun 18 pct. af de studerende gik ind for studenterlønnen. Jeg vil gerne gøre undervisningsministeren opmærksom på, at der ikke var tale om et valg. Det var en repræsentativ stikprøve, som i øvrigt kritiseres ganske stærkt af de studerende ud fra et statistisk synspunkt, nemlig det, at spørgsmålene til denne stikprøve var det, man kalder styrede. Endvidere må man lægge mærke til, at stikprøven blev foretaget i oktober-november 1968, mens der fandt et rådsvalg sted den 27.-28. november, hvor disse problemer indgik meget stærkt, og her var der ca. 60 pct.s tilslutning til kravet om uddannelseslønnen.

Må jeg i øvrigt sige, at jeg naturligvis ikke mener, at det er de nuværende studerende, der alene skal afgøre, hvorledes uddannelsesstøtten skal være. For det første fordi de i forvejen er privilegerede; det er jo, som vi ved fra de analyser, der foreligger, i overvejende grad såkaldt rige folks børn og bedre stillede folks børn, mens de, som har behov for ændrede regler for støtten, er dem,